

Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDRING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f5,- per jaar
Administratie-adres: Bureau HeMaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 13337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 | Groningen

Pimmeltjes rinkelbel

„Het wordt nu toch werkelijk te erg!” zei Moeder op een morgen tegen Pimmeltje. „Je bent de laatste tijd zo gegroeid dat ik je muts bijna niet meer over je hoofd kan trekken, hij wordt je te klein! Als ik straks boodschappen ga doen zal ik meteen een lapje kopen om een nieuwe voor je te naaien.

Welke kleur zal ik nemen? Rood? Geel? Of heb je liever een blauwe? Je mag zelf kiezen!”
„Nee Moeder,” riep Pimmeltje opgewonden. „Een rode? Dat is veel te gewoon, iederéén heeft een rode muts op school! Een blauwe of een gele? Nee ook niet hoor, ik wil een geruite muts! Enne... dan wil ik aan de punt een koperen rinkelbelletje!”
„Een... ge... rúite muts? Met... met een koperen belletje er aan ook nog? Maar jongen!” schrok Moeder, „dat heeft geloof ik nog nooit een gewone kabouter gedragen! Een belletje? Dat heeft de koning nog niet eens! Nou, ik weet niet of ik dat zomaar goed kan vinden hoor, daar moet ik eerst met Vader over praten...”
Dat deed Moeder. Ze vond het zo gewichtig dat ze er pas over begon toen Pimmeltje al lang in zijn bed lag en Vader, zoals altijd na het eten, zijn pijpje opstak en eens gemakkelijk ging zitten om de kabouterkrant te lezen.

„Eh . . . Pimmeltje moet nodig een nieuwe muts hebben . . .” begon ze, „enne . . .”

„Kom, daar heb je toch nog wel een paar centjes voor?” zei Vader achter zijn krant.

„Jawel,” zei Moeder weer, „maar daar gaat het niet om. Hij wil een gerúite muts, met eh . . . met een belletje! Stel je nou zoiets eens voor, dat draagt de kóning niet eens . . .”

Vader glimlachte even over de krant heen en knipoogde. „Een geruite muts?” zei hij, „och, waarom niet? Dat is weer eens wat anders! En dan een belletje . . . nou, al draagt de koning dat nou niet, waarom zou mijn zoon het dan niet hebben? Als hij dat nu zo graag wil, vooruit dan maar . . .” Zo maakte Moeder een nieuwe muts voor Pimmeltje. Een geruite. Mèt een belletje . . . Maar . . . veel plezier had hij er niet van.

Want toen hij hem de volgende morgen dadelijk opzette naar school kwamen alle kabouterjongens dadelijk op hem af. Ze sprongen in een kring om hem heen en zongen:

*„Een muts met een bel?
Pimmeltje wat denk je wel?
Al is Pimmeltje nog maar klein
hij wil een destig heertje zijn!”*

44

Pimmeltje wist gewoon niet waar hij kijken moest. En . . . in de klas werd het er al niet beter op. Want daar had de meester hem ook dadelijk in de gaten. Hij kon zich niet omdraaien in de bank of de meester merkte het aan het rinkelen van het belletje, nee, dan ging het vroeger met zijn oude blauwe mutsje gemakkelijker . . .

Het leek wel of iedereen hem wilde plagen. Want toen hij uit school kwam, en al vlak bij huis zag hij Wikke de ekster zitten, op de tak van een boom. Wikke was dol op glimmende dingetjes, daar kon hij nooit afblijven, en hij had dat blinkende belletje dan ook dadelijk in de gaten. Hij wipte van de tak af en . . . hap! daar kaapte hij met één hap de hele muts van Pimmeltjes hoofd en vloog er mee

vandoor. Natuurlijk zette Pimmeltje het op een schreeuwen! Hij holde Wikke achterna, hij zwaaide met zijn armen. „Wikke! Geef me asjeblieft mijn muts weer terug” riep hij, maar dat hielp niets, Wikke vloog regelrecht naar zijn nest en legde de muts daarin.

Maar zo gauw gaf Pimmeltje het niet op. Als Wikke hem de muts niet wilde geven dan zou hij hem

wel gaan hálén! Vliegensvlug krom hij in de boom waar Wikke woonde en graaide de muts uit het nest. En toen... toen zag hij iets! Ook iets glimmends was het, maar veel mooier dan zijn rinkelbelletje! Het was... een zware gouden ring met een schitterende steen er op, vast en zeker had Wikke die ook ergens gegapt! Pimmeltje pakte hem er voorzichtig uit en liet zich toen weer naar beneden glijden.

„Kijk eens!” riep hij toen hij thuis kwam, „kijk eens wat ik gevonden heb!”

Moeder stond bij de tafel en sneed boterhammen. Ze schrok er van toen Pimmeltje zo maar die prachtige ring onder haar neus hield. Ze veegde haar handen af aan haar schort en pakte de ring voorzichtig aan. Ze ging er zelfs even bij zitten om hem beter te kunnen bekijken. „Waar heb je

die gevonden?” vroeg ze toen verbaasd. Pimmeltje vertelde het. „Nee maar, dat is ook wat,” zei moeder, „vanmorgen is hier een boodschapper van de koning alle huizen langs geweest om te zoeken,” „hij vroeg overal of iemand soms de ring van de koning gevonden had. „De koning is hem kwijt,” zei hij, „en hij heeft al in drie dagen van narigheid niet gegeten. Er zijn twee-en-twintig kabouters in het paleis bezig om alle kamers overhoop te halen, maar de ring komt maar niet tevoorschijn...” En ik denk, ging Moeder verder, „dat dit de ring van de koning is, het kàn niet anders... Ga hem maar gauw brengen...”

Toen Pimmeltje het paleis binnenkwam vlogen de stofwolken hem om de oren en iedereen liep te niezen en te proesten, zó werd er gezocht. Maar toen Pimmeltje zei waar hij voor kwam hield iedereen op met zoeken en allemaal gingen ze naar de zaal waar de koning bedroefd op z'n troon zat.

Maar... toen deze Pimmeltje met de ring binnen zag komen sprong hij plotseling overeind en riep:

„Heb jij mijn ring gevonden? Waar dan toch? Vertel me dadelijk alles. En Pimmeltje vertelde het. Toen hij klaar was stond de koning heel plechtig op van zijn

troon en sprak: „Voortaan mag niemand anders een rinkelbel aan zijn muts dragen dan Pimmeltje alleen...” Ja, en sinds die dag was het plotseling een hele eer geworden om een bel aan je muts te hebben, niemand heeft hem meer uitgelachen!

's Avonds liet de koning een reusachtige taart bij Pimmeltje thuisbezorgen, een taart zo lekker als alleen de opperhofkok hem maar maken kan. Daar hebben ze met z'n allen eens heerlijk van gesmuld! Er bleef geen kruimeltje van over...

Joke Hoytink.

Wanneer ik ga slapen

Wanneer ik ga slapen - al ben ik vaak bang - al is het ook

donker al duurt het ook lang, dan vouw ik mijn handen en

God zegt tot mij: ik zal voor je zorgen, de angst gaat voorbij.

Uit bijbel voor de kinderen van Dr. J. L. Klink

Tekst Guillaume van der Graft - Muziek Tera de Marez Ojens